

**RADU
THEODORU**

**ȚARA
FĂGĂDUINȚEI**

**COLECTIA
SENIORII IMAGINAȚIEI**
serie nouă

ROMAN

editura
eagle

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE.....	5
Capitolul unu: ÎNTÂLNIREA DIN TEMPLUL LUI SERAPIS!	7
Capitolul al doilea: O. Z. N.-UL ALBASTRU	59
ÎN LOC DE EPILOG!	198

CUVÂNT ÎNAINTE

Scrisă în 1974 și publicată de către editura Albatros în 1975, romanul *Țara făgăduinței*, tipărit în 51600 exemplare, și-a înscris în biografia editorială un incident care putea s-o anuleze din start.

Se desființase cenzura, care pe departe nu era atât de hăbotnică și fioroasă cum au prezentat-o cei interesați să vopsească epoca doar în negru. Responsabilitatea conținutului fiecărui volum tipărit fusese transferată directorilor de edituri. Ca să-și păstreze fotoliul, unii s-au făcut mai catolici decât Papa, căutând cu un proiector puternic înțelesul fiecărei fraze. Eu unul am regretat cenzura. Negociam exclusiv în folosul meu și al adevărului. Atunci când nu ne-am înțeles, mi-am luat cartea și am pus-o la sertar.

Vigilentul editurii i-a semnalat directorului, confratele Mircea Sântimbreanu, similitudini suspecte între actualitate și despotatul precreștin în care retromigrase eroul cărții. Băiat subțire totuși, i-a spus: „— O publici pe răspundere proprie, eu n-am apucat s-o citesc.” Mircea Sântimbreanu și-a asumat răspunderea.

Țara făgăduinței poate fi citită pe două planuri

interdependente: ridicolul tragic al dictaturii, cu toată recuzita și butaforia obligatorii și aberația antiumană a folosirii psihotehnicilor, implanturilor craniene, a cipurilor pentru schimbarea personalității și obținerea omului-robot guvernabil prin tehnică, pus să slujească noului despotism planetar infrațional.

În 1975, abia dacă existau sugestii în domeniul globalizării și se băjbăia în spațiul psihotehnicilor de schimbare a personalității.

Spațiul geo-istoric al acțiunii, litoralul egeean al Asiei Mici, de la Troia la Efes și Izmir, l-am investigat într-o documentare cu mașina, dublată de patru documentări pe mare, la bordul iahtului Hai-Hui 2, croaziere care au inclus și insulele Lesbos, Ikaria, Samos și Kos. Notez documentarea de arhivă, de muzeu, turistică și experiența pilotului de vânătoare, școlit tehnico-științific, deci un ansamblu complex pus în slujba verosimilului și, la unele capitole, a autenticului.

Autorul

Capitolul unu

ÎNTÂLNIREA DIN TEMPLUL LUI SERAPIS!

1

Sub vălul transparent, diafan, dintr-o materie exuberantă și fluidă, sub nici un motiv nu putea fi o țesătură de Kazerun, i se vede piciorul până la șold. Ungھیile lăcuite violet, pulpa arămie, puternică, pe care sunt împletite șireturile albe ale sandaletelor, rotula catifelată, apoi șoldul pe care-l ține neglijent, abandonat, unduindu-l ușor, la fiecare mișcare. O văd până la jumătate. Stă pe scărița bibliotecii, impudică și provocătoare, cu partea de sus a trupului plecată pe spate într-o nișă prevăzută cu o lucarnă prin care se filtrează lumina aburită a serii, de un albastru stins, uitat și ireal și mă asaltează cinic de o jumătate de oră, spunându-mi că-mi pierd vremea inutil să aflu data exactă, că peste trei zile mor și că de fapt sunt un imbecil de cea mai rară speță dacă-i refuz adăpostul și patul. Îl respect sincer pe savant, tatăl ei, inițiatorul meu în extrasenzorial. Mă consider destul de emancipat și lipsit de vetustețe, dar nu știu de unde a putut lua fata asta atâta cinism, pentru că războiul cu tot ce ne

măcinase pe noi rămăsese doar o amintire a generațiilor pe care le întâlnise numai la catedra Universității. Crescuse liberă, învățase în școli bine încălzite și luminoase, fără frica tumefiantă a zilei de mâine, dascălii ei predicaseră virtuțile evului nostru, în societatea în care trăia, tinerii se repartizau conform capacităților și năzuințelor într-o rețea vastă de profesii utile, aveau viitorul asigurat, peste tot se propovăduia valoarea etică și morală a epocii și totuși unii din generația ei, despuiați de orice romantism, cred puțin în virtute, sunt lacomi să posede și umplu străzile cu blazare...

– Dani, ți-am spus-o de o mie de ori. Sunt aici să stabilesc un adevăr științific, nu să mă las sedus de tine. Ești imorală și ceea ce mă indignează este faptul că n-o faci pe cont propriu.

– Poți fi imoral numai pe cont propriu, dragul meu? Și de una singură?

– Folosești biblioteca tatălui tău, cum altele folosesc trotuarul.

– Nu găsești că este mai decent?

– Dă-mi te rog *Lexiconul Ansextron V*. Consider încheiată discuția, care mă dezonorează. Te rog părăsește poziția lascivă, care nu te prinde. Dă-te jos de pe scară și apucă-te de ceva serios.

– De pildă?

– Prepară-i tatălui tău o budincă.

Râsul ușor, înfiorat și gutural. O mână arămie, modelată perfect, cu unghii lungi, date cu sidef. Bustul gol sub peplum, de ce naiba o fi modern corsajul ăsta purtat de curtezane la începutul erei noastre, apoi valul de păr acaju,

greu, aromind a santal, căzându-mi pe obraz. Un sărut sălbatic. Dinții reci strivindu-mi buzele. Sentimentul că sunt iremediabil cretin, sau că femeiușca asta mă crede un imbecil, sau vrea să mă transforme într-un imbecil.

– Dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă! Și, te implor, nu-mi mai spune Dani. E idiot. Mă cheamă Danielida. Apropo! Diseară este un balet persan la Odeon. Și mâine se face o demonstrație de extirpare a unui cancer la sân. Mi-ar plăcea să vii... Am să-ți trimit o invitație... Mă duc! Mă așteaptă preotesele Cybelei.

Are haz. Este înaltă, plină. Capriciul peplumului o prinde. Drapată în aceste falduri fluide, iradiază o voluptate rafinată, lăsând doar să se întrevadă, să se ghicească anatomia ei perfectă. Are gura mare, ochi tăiați pieziș, nas ionian și iată-mă dispus să-i refac portretul din imaginație cu toate că stă încă lângă mine, mă privește ciudat și dintr-o dată izbucnește în râs.

– Citește, îmi spune, ridicând volumul greu, un *in folio* masiv legat în marochin vișiniu pe care deslușesc scris cu caractere latine *Materia Medica* și autorul: Rufus din Efes.

Pași repezi. Zgomotul unei uși care se închide. Văd dalele de marmură azurie. Văd rafturile înalte din lemn lustruit. Lumina uleioasă a amurgului filtrându-se prin cele șapte lucarne. Simt aroma stranie de santal plutind valuri, valuri în jurul meu. Mă precipit la rafturi. Iată etichetele scrise de mâna mea. Iată catalogul scris de mine pentru a fi predat mașinii electronice din sectorul de informatică... Stupefacție. Nu este dactilografiat. Este scris de mână, având alături două scriituri deosebite, una în greacă, alta în arabă.

Iată sectorul Lexicoane. Imposibil! Lexicoane de botanică medicală. Unul semnat Neophytos! Iată Geophonica... O scot din raft. Extrase din autorii antici privind agricultura. Cultura viței de vie. Sectorul pomi fructiferi*. O broșură solidă despre creșterea măslinului. Dăunătorii culturilor. Apicultură. Zootehnie. Istoria animalelor de Aristotel. Psellos. Virtuțile pietrelor. O mineralogie în arabă. La dracu! Când am învățat araba?! Medicina. Tratatele clasicilor: Hipocrate. Celsus. Rufus. Araetaios. Soranos. Galen... Igienă alimentară. O Enciclopedie... Aetios din Amida. O Hipocratica...

Strășnică farsă. Numai ea este în stare de atâta nebunie. Dani... Danielida... Cum Danielida? De ce Danielida? Unde mă aflu și când a avut vreme să colecționeze aici aceste rarități ale bibliografiei universale?

2

Hotărât, am nevoie de reculegere. Mai exact, am nevoie de calm. Foarte mult calm. Am nevoie de logică. Aceasta este o bibliotecă, o bibliotecă masivă, uriașă, are dale ciudate din marmură azurie, are un sistem ingenios de aerisire, văd câteva guri de aer mascate cu franjuri de argint care vibrează ușor curbându-se în interior, semn că aerisirea se face prin aspirație, pe când în biblioteca savantului se face printr-un dublu circuit care, conectat la rețea, scotea un zumzet neplăcut de ventilator. Pe urmă liniștea asta ciudată. Liniște aproape totală, în care-ți auzi pulsul bătându-ți în tâmples, în care simți cum se face circulația sângelui, în care gândurile

au consistența stranie a materiei, pe când dincolo, cu tot sistemul de izolație fonică, te pătrunde vibrația metalică a metropolei cu milioanele ei de decibeli, cu ultrasunetele și parasunetele ei, milioane de angrenaje cuplându-se și rotindu-se la viteze infernale, începând de la frezele stomatologilor și isprăvind cu strungurile uriașe măcinând oțelurile speciale. Ce voiam să-mi demonstrez în ultimă instanță cu inventarierea amănuntelor acestora tehnice? Că mă aflu într-o altă sală de bibliotecă? De ce nu mă intrigă lipsa pisălogului de lângă fereastră? Tipul miop căruia i se rupe mereu vârful creionului, sau i se isprăvește cerneala din rezervorul stiloului. Fost nu se știe ce într-un lectorat improvizat, ori într-un consiliu, pisălogul se trezise într-o zi fără portofoliu și își descoperise brusc vocația de cercetător științific. De ce nu mă intrigă lipsa celorlalți șoareci de bibliotecă, ori pâlmași intelectuali ai măștrilor cu morgă academică, cunoscuți în general sub titlul de

„colectiv de creație”, înlocuitori tăcuți ai sistemelor cibernetice din informatică?

Nu știu.

Ceva nu este în regulă. Dani îmi vorbea de o anumită dată. Un fel de dată fatală. Totdeauna a făcut glume de prost gust. Am plecat de acasă astăzi

12 august 1974. Mai precis am plecat din strada Minotaur numărul doi și, dorind să fac o plimbare pe jos, am ieșit în Uranus, apoi mi-am adus aminte că Dani aștepta în port la Tomis o comunicare radio pe banda șalutierelor – am o memorie excelentă a amănuntului – și... la dracu, asta s-a întâmplat exact acum o lună, când de fapt mă aflam la

muzeu arheologic din Constanța. Știam că acolo voi găsi un semn al trecerii lui Daurețiu prin Histria. Era semnul Iglisieii încrustat pe una din colonade... De ce această senzație stranie de imponderabilitate și de unde disprețul brusc pentru concret și exact, două din datele esențiale ale realului? Să rememorăm... Dani îmi oferă un volum manuscris care valorează o avere inestimabilă: Rufus din Efes, *Materia Medica*... Sunt două posibilități. Este un fals și atunci a cheltuit o sumă frumoasă pentru a găsi nebunul care să i-l fi scris în latină... Ori este într-adevăr o copie contemporană din *Materia medica* adusă de savant din cine știe ce mânăstire coptă de pe lacul Tana, și atunci?...

Deci în ziua de 12 august 1974...

De fapt nu poate începe nimic la 12 august 1974. Din o mie de motive. Dar mai ales din pricină că, fiind foarte des acuzat de dogmatism, făcusem un reflex prin care conjugam fiecare dată și întâmplare din realitate la una din legile fundamentale ale dialecticii. Deci, nu putea începe nimic la 12 august 1974 pentru că legea trecerii schimbărilor cantitative în schimbări calitative operase cu multă vreme înainte, încă de când Savantul se întorsese de pe celebra vale a Riftului, în sudul Etiopiei, acolo unde călugării de pe lacul Zwai și Tana erau în posesia celor mai vechi manuscrise ale civilizațiilor mediteraneene. Reușise să pună la punct Sensibilograful și Cinemafonosensul, folosite pe hidroavionul *Pescărușul Albastru*...

Sensibilograful! Cinemafonosensul! Evrika!

Iată începutul tuturor lucrurilor! Iată cuvintele cheie! Comedioara domnișoarei nu mai are niciun haz, cu toate că

perseverează, și în decorul strict fabulos intră un tip athletic, costumat ridicol într-o combinație romano-bizantină. Tipul poartă barbă ondulată cu fierul, vopsită roșu, cum purtau perșii antici. Spre deosebire de bărboșii de pe stradă, este într-o perfectă stare de salubritate și politețe. Îmi face o reverență ceremonioasă și îmi indică printr-un gest larg ușa pe care tocmai intrase. Omul are genele rimelate. Pleoapele date cu o substanță grasă, verzuie. Brățările solide care-i trec peste bicepși nu sunt lucrări de butaforie, după cum nici bicepșii nu sunt de mucava. Auzisem despre serbările galante date de Dani, serbări care mergeau departe, cu lux de imaginație.

Prins între respectul ce-l datoram maestrului meu și revolta împotriva comediei puse la cale de Dani, nu știam dacă e cazul să-l urmez pe cabotinul cu barbă roșie, ori să-i plasez un șut în dos și să părăsesc demonstrativ casa aceasta, care mi-a fost atât de dragă și apropiată. Meditam furios la felul acesta perfect de a te compromite prin progenitură, când dintr-o dată aud un fel de concert executat la instrumente stranii, care-l evocau pe Pan... Probabil Dani a găsit undeva o imprimare după muzica unui film cu subiect antic și nu-mi pot reține o undă de admirație pentru felul perfect în care femeiușca a reconstituit decorul acesta, care poate foarte bine fi decorul real al vieții ei de fiecare zi. Un protest, desigur la huzur, original și costisitor, tocmai pentru a demonstra că pentru ea banii nu au altă valoare decât aceea de a crea o anumită butaforie. Iată o idee. Înainte de a i-o atribui domnișoarei Dani, trebuie s-o verific. Mă simt ciudat în costumele mele de navigator... Costumele de navigator. Nu

obișnuiesc să-l port pe stradă. Cu atât mai puțin în vizită la Savant. Și în viața mea nu am purtat la mână brățări. Abia acum văd că mâna mea stângă este dotată cu un lăntug din argint, ori alt metal asemănător, de care atârână un breloc și pe breloc sunt înscrise două cifre arabe, la maniera arhaizată în care se confecționează butonii și salbele „antice” de către atelierele Fondului Plastic. Citesc cifrele 3₃. Cabotinul cu barbă roșie îmi surâde înțelegător. Ridică brațul stâng. Poartă o brățară din același metal prevăzută cu breloc și pe breloc sunt stanțate după aceeași tehnică cifrele 2₅.

– Ce-nseamnă asta, tinere?

Omul deschide gura. Oroare. Are limba amputată aproape de rădăcină. Își duce arătătorul la buzele carminate. Ieșim pe un culoar îngust, cu pereții plăcați în marmură trandafirie și tavanul construit în boltă. Pipăi marmura. Sunt plăci masive, destul de nepolizate pe margini, ceea ce înseamnă ori că sunt foarte vechi și acest loc care aduce din ce în ce mai mult cu un castel a fost edificat în alte secole, ori că Dani... Imposibil. Oricât de mare ar fi nebunia ei, material și concret nu poate merge până la clădirea unei fortărețe de proporțiile acesteia. Ghetetele mele de bord nu fac niciun zgomot pe dalajul porfiriu... Dintr-o dată simt spaima. Nu aceea comică, care m-a cuprins într-o noapte când paleontologul vienez Daniel Friedhof m-a dus în Prater și m-a vârat cu sila într-un pavilion al groazei populat cu schelete fosforescente și monștri apocaliptici din cauciuc. Groaza aproape viscerală când rațiunea nu-și mai găsește nici un punct de sprijin în real. Când logica este dinamitată de imposibilitatea ancorării în raporturile cele mai simple ale

cauzalității. Mă pătrunde un frig cosmic. Îmi dau seama că exist într-o altă realitate, cunoscută sau aproximativ cunoscută din studiu, o realitate defunctă, pentru că nu aparține orânduirii comunei primitive din Amazonia, care ne este contemporană, și pentru că nicăieri pe glob nu mai există... Ce nu mai există? Și care este punctul de referință al acestui început de argumentarium?

3

Exist în două realități incompatibile una cu alta: prima, a prezentului imediat, care de fapt este un trecut cu totul îndepărtat, și a doua, care-mi aparține integral și ține de un viitor îndepărtat pentru cei din jurul meu, deci o realitate incredibilă pentru ei, un prezent devenit, straniu, trecut pentru mine însumi. Asta poate duce la nebunie. Mi-e imposibil să mă fixez în timp. Am conștiința limpede a existenței mele până la data aceea fatidică de 12 august 1974. De atunci, în conștiința mea există un gol. O perioadă de timp stranie, în care am fost extrapolat realităților secolului XX (oricât de incert și amenințat de spectrul dezagregării atomice este totuși secolul meu, îi aparțin integral și mă solidarizez cu tot ce are bun, năzuința asta spre a depăși limitele lui *homo sapiens* și a ajunge la realitatea lui *homo cosmicus*, ca și cu toate relele lui congenitale, tendința stupidă de a polua Terra, ca să investească eforturi triple pentru depoluarea ei, tendința de a acumula armamente nucleare, ca apoi să se irosească ani de tratative pentru a ajunge la un acord asupra dezarmării, distrugerea irațională a faunei